

תפ"ח (באר שבע) 5228-11-17 - מדינת ישראל נ' אחמד עמרו

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (באר שבע) 5228-11-17 - מדינת ישראל נ' אחמד עמרו, תק-מח 2020(4), 11489(18/11/2020)";
{;p.IDHidden{display:none ;"

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

18 נובמבר 2020

תפ"ח 5228-11-17 מדינת ישראל נ' עמרו

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד
כב' השופט שלמה פרידלנדר
כבוד השופטת כהן

המאשימה: מדינת ישראל על ידי ב"כ - ועו"ד

נגד

הנאשם: אחמד עמרו (עצור) על ידי ב"כ - עו"ד נירה שגב ועו"ד ואדים רושל

גזר דין

1. הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן, לאחר הסדר טיעון ולאחר גישור שהתקיים בפני כב' נשיאת בית-המשפט המחוזי בבאר-שבע, בביצוע עבירות של רצח, חטיפה לשם חבלה והשמדת ראיות - עבירות לפי סעיפים 300(א) (לאחר התיקון לחוק בנוגע לעבירות המתה), 374 ו-242 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם, המנוח והנאשם הכירו כשנה לפני הרצח, על רקע טענת המנוח וגם אמונת הנאשם שהמנוח הוא בעל יכולות כישוף. במסגרת היכרות זו הנאשם אף הביא, כשנה לפני הרצח, את הוריו ואחיו לבית-לחם, כדי שהמנוח יבטל כישוף ויסירו בתמורה ל-100 ₪. בין המנוח והנאשם התפתחו קשרי חברות והנאשם גם ביקר את המנוח כשהוא אושפז בשל מחלת הסרטן בה לקה.

ביום 08.06.17, לאחר ששוחרר מבית החולים, המנוח דרש מהנאשם לשלם לו תוך יומיים 10,000 ₪ ואיים עליו שאם לא ישלם, הוא יטיל עליו ועל הוריו כישוף. עוד באותו יום, הנאשם חש כאבים בבטנו ולמחרת הוא אמר למנוח שישלם את הכסף, וזאת הגם שלא התכוון לשלם. ביום 10.06.17 גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לפגוע במנוח.

הנאשם ואדם נוסף קשרו קשר לפגוע במנוח לאחר שיחטפו אותו באמצעי תרמית ויובילו אותו למקום הרצח במכוניתו של אותו אחר. כאשר הנאשם והאחר הגיעו ברכבו של האחר לבית-לחם, האחר הוריד את לוחית הזיהוי הקדמית וזייף את מספר הרכב בלוחית האחורית כדי למנוע את זיהוי הרכב. הנאשם התקשר למנוח, אמר לו להמתין במקום מסוים בבית לחם כדי שיסעו לחברון לקחת את הכסף, וזאת כאשר הנאשם יודע שמדובר בתרמית שנועדה לגרום למנוח לעזוב את ביתו ולנסוע עם הנאשם והאחר על מנת שבתום הנסיעה הם יפגעו בו. המנוח שהיה נכה עקב תאונת דרכים והתנייד באמצעות קביים, עלה לרכב בו היו הנאשם והאחר והם נסעו לבית ששייך לבית משפחת הנאשם בחברון, שם הנאשם ירד מהרכב, נכנס למחסן, לקח טוריה ואת חפירה כדי לפגוע במנוח, ושם אותם בתא המטען של הרכב. הנאשם הציע למנוח לראות שטח ששייך למשפחת הנאשם ונמצא מערבית לכביש 60, בסמוך לכפר 'תראמה' והם אכן נסעו לשטח זה וכשירדו מהרכב, כביכול, כדי לעשן נרגילה, הנאשם התיז על פני המנוח גז פלפל וכשהמנוח נאנק מכאבים, הנאשם או האחר הוציאו מהרכב את הטוריה ואת החפירה והיכו באמצעותם בראשו של המנוח וכתוצאה מכך המנוח מת. הנאשם וחברו גררו את המנוח למקום סמוך, חפרו בור באדמה בו קברו את המנוח. כאשר נסעו בחזרה לירושלים, זרקו ב'דורא' לפח אשפה את כל מה שהם לקחו מזירת הרצח, דהיינו - את מכנסי המנוח, את חפירה, טוריה, את הקביים של המנוח והשאירו ברשותם שני מכשירי טלפון ניידים של המנוח ושני כרטיסי אשראי. בהמשך הדרך הם זרקו גם את כרטיסי האשראי. באחד הימים לאחר הרצח, הנאשם השמיד את הטלפונים הניידים של המנוח.

ביום 05.10.17 אביו של הנאשם ואחיו הגיעו לשטח בו קבור המנוח כדי לבדוק אם ניתן לבצע מסיק זיתים ואחד האחים גילה את גופת המנוח והזעיק את המשטרה.

3. על פי הסדר הטיעון אליו הגיעו ב"כ הצדדים לאחר גישור, הם ביקשו שהנאשם יורשע בכתב האישום המתוקן ויושתו עליו 28 שנות מאסר מיום מעצרו, מאסר על תנאי לשיקול דעת בית המשפט ופיצוי למשפחת המנוח.

לעניין הפיצוי לא היתה הסכמה והצדדים טענו בעניין זה, כאשר התביעה סבורה שיש לחייב בפיצוי מקסימלי, בלא קשר ל'סולחה' שנערכה בין משפחת הנאשם למשפחת המנוח ולכסף ששולם במסגרת הסכם זה, בשעה שההגנה סבורה שהואיל ובמסגרת ה'סולחה' כבר שולם למשפחת המנוח סכום שערכו בשקלים כ-700 אלף ₪, אין מקום לפסוק פיצוי כלל.

4. הוגש תסקיר בנוגע לנפגעי העבירה. התסקיר קשה. בשל צנעת הפרט, לא נפרט את האמור בתסקיר, רק נאמר שתמונת הנזק חמורה וקשה ויש התמודדות מורכבת של בני המשפחה

עם הכאב, האובדן והאבל על מותו בטרם עת ובאופן פתאומי ואלים של המנוח האהוב, וגם כיום, בחלוף למעלה מ-4 שנים מהרצח, מתקשים בני המשפחה להתאושש מההלם והטלטלה שחוו עם מציאת הגופה לאחר שהנאשם, שהיה חברו, רצח אותו, תוך ניצול מצבו הפיזי של המנוח, שהיה מוגבל בתנועותיו, במצב בריאותי מעורער ולמעשה חסר ישע.

התסקיר מקיף ומתייחס לנזק והטראומה שנגרמו למשפחה ולבני המשפחה, שעניינם פורט בהרחבה בתסקיר.

עורכת התסקיר המליצה שלאור השבר והכאב העצומים שחווים בני המשפחה והאובדן המשמעותי עמו נאלצים הם להתמודד ועל מנת להשיב להם, ולו חלקית, חוויה של מוגנות והכרה בתוצאות האנושות של מעשי הנאשם, בסבלם ובמשמעות של מות המנוח שהיה אדם צעיר, כי יושת פיצוי כספי משמעותי לטובת משפחת המנוח.

5. בתיק זה שמענו חלק ניכר מהראיות והתחלנו את פרשת ההגנה בטרם הגיעו הצדדים להסדר הטיעון כאמור.

ההלכה היא שבדרך כלל, על בית המשפט לכבד הסדר טיעון המצוי במתחם הסבירות. במקרה זה אנו סבורים שהסדר הטיעון מצוי במתחם הסבירות בהיתן הראיות ששמענו בתיק ועל כן, אנו מקבלים את הסדר הטיעון.

6. בנוגע לפיצוי - חשוב להבהיר, כי אתמול - 17.11.20, הוגש לבית המשפט הסדר ה'סולחה' וה'עטווה' בין משפחת הנאשם למשפחת המנוח, לפיו יש לשלם למשפחת המנוח 156,000 דינר ירדני וזאת ל"סיום מוחלט של הסכסוך בין שתי המשפחות...".

ב"כ הצדדים הצהירו לפרוטוקול כי **"הפיצוי ששולם למשפחת המנוח הוא 140,000 דינר שהוא כ- 700,000 ₪. זה במסגרת הסכם הסולחה לפיו הנאשם צריך לפצות את משפחת המנוח בסכום של 156,000 דינר לסילוק מלא וסופי של כל התביעות."**

7. לעניין גובה הפיצוי הראוי, נתנו משקל לכך שהמדובר במעשה נפשע, בו הנאשם ניצל את מצבו הפיזי של המנוח ורצח אדם צעיר ומוגבל. התוצאה קשה והיא גרמה לנזק ולכאב המר שנתרו מנת חלקם של משפחת המנוח, כפי שעולה מתסקיר נפגעי העבירה, המעלה תמונה קשה במשפחת הקרבן.

יפים הם הדברים שנקבעו ברע"פ 9727/05 **פלוני נ. מ"י** [פורסם בנבו] (8.8.07) לענייננו:

"אך יש בהם, בפיצויים הפליליים, גם תכלית חברתית-דיונית הנובעת מאופיים האזרחי - כסעד מידי וכמנגנון גבייה נוסף לנפגעי העבירה, עד אשר אלה ימצו את ההליכים האזרחיים, ולעתים אף כדי לייתר את הצורך שלהם להידרש להליכים כאלה ולחסוך מהם את העימות הנוסף עם הנאשם בהליכים כאלה. ויש בהם, בפיצויים הפליליים, גם מספר תכליות "פליליות" הנובעות מהסביבה הנורמטיבית ומהמסגרת הדיונית שלהם - הבעת

עמדתה הערכית של החברה וסלידתה ממעשה העבירה; מתן ביטוי לשיתופו של נפגע העבירה בהליך הפלילי; וראשית היטהרות של הנאשם עצמו, כחלק מהליך שיקומו".

תיקון מס' 113 לחוק העונשין, המסדיר, כאמור, את הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענייני ענישה, מפרט שיקולים לכאן ולכאן, אולם אין במסגרת שיקולים אלה, במפורש, כמובן, כל התייחסות לסולחה או להסכם "עטווה", אם כי כאמור ניתן למצוא להם סימוכין במסגרת סעיף 40א(5) לחוק, המתייחס אל **"מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי הנזק שנגרם בשלה"**.

מקור חוקי נוסף יכול לשמש סעיף "הסל", לעניין ה"עטווה" הינו סעיף 40ב לחוק זה, שכותרתו **"נסיבות נוספות"**, הקובע, כי **"אין בהוראות סעיפים 40ט ו- 40א כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם, וכן נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם"**.

8. אנו סבורים שבמקרה קשה זה, יש לחייב בתשלום הפיצוי המקסימלי, דהיינו - 258,000 ₪. כאן המקום לציין, כי בפסיקה שהוצגה לנו בתי המשפט פסקו פיצוי גם במקרים בהם שולם סכום כסף כפיצוי במסגרת ה'סולחה', תוך שהם מתחשבים בסכום הפיצוי ששולם וכאשר הפיצוי שנפסק והפיצוי ששולם במסגרת ה'סולחה', לא עברו יחד את תקרת סכום הפיצוי של 258,000 ₪ הקבועה בחוק העונשין.

במקרה שלנו, סכום הפיצוי שפסקנו כבר שולם, לאור ההצהרה המוסכמת של ב"כ הצדדים שכבר שולם סך של כ-700,000 ₪.

9. לאור כל האמור, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 28 שנות מאסר לריצוי בפועל, מיום מעצרו - 08.10.17.

ב. הטעם בהשתתפות עונש מאסר מותנה כאשר מושת עונש מאסר ארוך מאוד לריצוי בפועל, מוגבל. יחד עם זאת, מאחר והצדדים הסכימו שיושת מאסר מותנה, אנו דנים את הנאשם ל-24 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך 3 שנים מהיום שחרורו מהכלא, עבירה מהעברות בה הורשע בתיק זה או עבירת אלימות שהיא פשע.

ג. פיצוי למשפחת המנוח בסך 258,000 ₪, אשר כבר שולם, כפי שהצהירו ב"כ הצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' כסלו תשפ"א, 18 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.

דינה כהן, שופטת

שלמה פרידלנדר, שופט

נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן הנשיאה